

Sygn. akt V CSK 274/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku E.L.
przy uczestnictwie T. Spółki Akcyjnej w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2) oddala wniosek E.L. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki T. S.A. z siedzibą w K. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 stycznia 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga podlega odrzuceniu z następujących przyczyn.

Sąd Okręgowy po zamknięciu rozprawy i naradzie w dniu 19 stycznia 2017 r. ogłosił zaskarżone postanowienie. Na rozprawie tej nie stawiał się nikt za uczestniczkę, mimo prawidłowego zawiadomienia jej pełnomocnika o terminie rozprawy (k. 661 – 663, zwrotne potwierdzenie odbioru zawiadomienia – k. 653 – 653 v., zmiana adresu do doręczeń dla pełnomocnika została zgłoszona dopiero

w piśmie z dnia 21 grudnia 2016 r., nadanym w dniu 22 grudnia 2016 r. – k. 656 – 660 v.). Wniosek uczestniczki o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem, datowany na 26 stycznia 2017 r., został nadany w urzędzie pocztowym w dniu 27 stycznia 2017 r., tj. dzień po upływie terminu. Odpis orzeczenia z uzasadnieniem został jednak doręczony pełnomocnikowi uczestniczki w dniu 7 lutego 2017 r. (k. 684), a skarga kasacyjna uczestniczki została wniesiona w dniu 7 kwietnia 2017 r. (k. 686 – 698 v.).

Zgodnie z art. 387 § 3 zdanie pierwsze k.p.c., orzeczenie z uzasadnieniem doręcza się tej stronie, która w terminie tygodniowym od dnia ogłoszenia sentencji zgłosiła wniosek o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem. Według art. 398⁵ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Z zestawienia tych przepisów wynika, iż dwumiesięczny termin liczy się od prawidłowego, tj. zgodnego z art. 387 § 3 k.p.c., doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem. W związku z tym tylko wówczas, gdy strona w terminie tygodniowym zażądała doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem, można mówić, że został spełniony wstępny warunek do powstania możliwości wniesienia skargi kasacyjnej. Jeżeli strona z takim żądaniem nie wystąpiła lub występując z nim przekroczyła tygodniowy termin do zgłoszenia żądania doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem (art. 387 § 1 k.p.c.), to przewidziany w art. 398⁵ § 1 k.p.c. dwumiesięczny termin w ogóle nie może rozpocząć biegu, a tym samym niemożliwe jest wniesienie skargi kasacyjnej. Nie zmienia tego okoliczność, że na skutek wniosku pełnomocnika uczestniczki, podlegającego odrzuceniu, Sąd drugiej Instancji wadliwie doręczył odpis postanowienia z uzasadnieniem (zob. m.in. postanowienia SN z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt I CSK 378/15, z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt IV CZ 101/15, z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CZ 8/15, z dnia 2 lutego 2011 r., sygn. akt II UZ 45/10, www.sn.pl). Niespełnienie powyższego wymogu nie podlega usunięciu, a skarga kasacyjna obarczona tą wadliwością jest niedopuszczalna, co skutkuje jej odrzuceniem.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Wniosek o zasądzenie od skarżącej uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, podlega oddaleniu. W odpowiedzi na skargę wnioskodawca wniósł jedynie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie wyżej wskazanych kosztów. Wnioskodawca nie przedstawił też argumentacji przemawiającej za koniecznością odrzucenia skargi. Odpowiedź ta okazała się zatem nieprzydatna na tym etapie postępowania. Skutkuje to tym, że koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę, w której nie wskazano argumentów dotyczących odrzucenia skargi nie mogą być uznane, w razie jej odrzucenia, za koszty celowej obrony. Wniosek o ich zasądzenie związany był z innym oczekiwanym rozstrzygnięciem (por. m.in. postanowienia SN z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 – 8, poz. 91, Biuletyn SN 2014, nr 9, s. 9 – 10, z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt III SK 23/13, z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II CSK 397/12, www.sn.pl).

aj